

Πρόεδρος Κ. Θεοδωροπούλου, Πρόεδρος Εφετών
Εισηγητής Θ. Τζανάκης, Εφέτης
Δικηγόροι Δ. Ζωητός, Σ. Κοκολινάκης

[...] Κατά τη διάταξη του άρθρου 54 παρ. 1 εδ. α` και β` του Ν 2121/1993, «οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, που έχουν αποκλειστικά αυτό το σκοπό, τη διαχείριση ή την προστασία ή τη διαχείριση και την προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή εξουσιών που απορρέουν από αυτό. Το ίδιο ισχύει και για τους δωρεοδόχους των δημιουργών, καθώς και για τους καθολικούς ή αιτία θανάτου διαδόχους, όπως επίσης και για το ίδρυμα που συνιστά ο δημιουργός», κατά δε τη διάταξη της παρ. 3 του αυτού άρθρου «η ανάθεση μπορεί να γίνεται είτε με μεταβίβαση του δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών προς το σκοπό της διαχείρισης ή της προστασίας είτε με παροχή πληρεξουσιότητας. Η ανάθεση γίνεται εγγράφως και κάθε φορά για ορισμένο χρόνο που δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερος από τρία χρόνια. Η ανάθεση αφορά όλα τα έργα του δημιουργού που είναι κατάλληλα για την εκμετάλλευση με την εξουσία στην οποία αναφέρεται η ανάθεση ή ορισμένα από αυτά. Σε περίπτωση αμφιβολίας τεκμαίρεται ότι η ανάθεση αφορά όλα τα έργα, συμπεριλαμβανομένων και των μελλοντικών έργων για χρονικό διάστημα που δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερο από τρία χρόνια».

Από το προσκομιζόμενο μετ` επικλήσεως καταστατικό του ενάγοντος οργανισμού, ο οποίος έχει συσταθεί με την υπ` αριθμ. 6/28.2.1994 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών, η οποία έχει καταχωρηθεί στα οικεία μητρώα συνεταιρισμών του Ειρηνοδικείου Αθηνών, έχει δε εγκριθεί η λειτουργία αυτού με την υπ` αριθμ. ΥΠΠΟ/ΓΡΑΜΜΑ Τ/Α/Φ 15/26127/30.4.1994 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, την οποία αντικατέστησε η υπ` αριθμ. 11081/5.12.1997 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού δημοσιευθείσα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ Β` 1164/30.12.1997) αποδεικνύεται ότι κατά το άρθρο 2 του καταστατικού σκοπός του συνεταιρισμού αυτού είναι η διαχείριση και η προστασία των περιουσιακών πνευματικών δικαιωμάτων επί των έργων των θεατρικών συγγραφέων, των σκηνοθετών οπτικοακουστικών έργων, των σεναριογράφων, των μεταφραστών και των διασκευαστών θεατρικών έργων, των σκηνοθετών θεάτρου και ραδιοφώνου και των δημιουργών πρωτοτύπων μουσικών συνθέσεων και στίχων για το θέατρο. Για την πραγματοποίηση του σκοπού αυτού ο συνεταιρισμός «1) διαχειρίζεται τα περιουσιακά δικαιώματα τα οποία του έχουν μεταβιβαστεί με τη σύμβαση ανάθεσης. Προς το σκοπό αυτό καταρτίζει συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, 2) καθορίζει διά αμοιβολογίου και ανά κατηγορία πνευματικών έργων την ποσοστιαία αμοιβή των πνευματικών δημιουργών, οι οποίοι του έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία των έργων τους, 3) συνάπτει συλλογικές συμβάσεις με αντιπροσωπευτικές οργανώσεις των χρηστών για τον καθορισμό των ελαχίστων ορίων της ποσοστιαίας αμοιβής και των όρων εκμετάλλευσης των έργων, 4) εισπράττει τις αμοιβές πνευματικών δικαιωμάτων των συνεταιρών είτε αυτές έχουν καθοριστεί με βάση συλλογικές συμβάσεις εκμετάλλευσης που έχει για λογαριασμό των μελών του καταρτίσει με χρήστες ο συνεταιρισμός είτε από συμβάσεις που έχει καταρτίσει με χρήστες ατομικά ο συνέταιρος προ της εισόδου του στο συνεταιρισμό, καθώς και την εύλογη αμοιβή, που προβλέπεται στο άρθρο 18 παρ. 3 του Ν 2121/1993 ως αποζημίωση για την ελεύθερη ιδιωτική αναπαραγωγή των έργων, 5)..., 6)..., 7) προβαίνει σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δημιουργών». Στην περίληψη της εγκριτικής αποφάσεως του Υπουργού Πολιτισμού, η οποία έχει δημοσιευθεί νόμιμα, ως ανωτέρω, στην Εφημερίδα της

Κυβερνήσεως, περιέχονται όλες οι προαναφερόμενες εξουσίες, εφόσον έχει την διαχείριση και προστασία του περιουσιακού δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας των δημιουργών θεατρικών και το δικαίωμα να ζητεί προστασία από τις αρχές σε οποιαδήποτε περίπτωση προσβολής και όχι μόνον στην περίπτωση της αμοιβής του άρθρου 18 παρ. 3 του άνω νόμου. Ο ισχυρισμός, επομένως, της εναγόμενης και ήδη εκκαλούσας ότι ο ενάγων οργανισμός δεν είχε δικαίωμα και δεν νομιμοποιείται ενεργητικά να αξιώσει αποζημίωση από την προσβολή η οποία γίνεται με την δημόσια εκτέλεση του έργου άνευ αδείας είναι αβάσιμος. [...]

Το δικαίωμα δημόσιας εκτέλεσης είναι ένα κλασικό περιουσιακής φύσεως δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας που έχει την έννοια ότι, αν γίνει δημόσια εκτέλεση του έργου χωρίς την άδεια του δημιουργού ή του δικαιοδόχου του, υπάρχει προσβολή του σχετικού δικαιώματος. Οι ρίζες του δικαιώματος ανατρέχουν στους χρόνους της Γαλλικής Επανάστασης και πιο συγκεκριμένα στο γαλλικό νόμο Le Chapelier του 1971 που για πρώτη φορά - ρύθμισε θεσμικά το αποκλειστικό αυτό δικαίωμα. Η Διεθνής Σύμβαση Βέρνης για την προστασία των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων (N 100/1975 ΦΕΚ Α` 162/1.8.1975) αναγνωρίζει στο άρθρο 11 το αποκλειστικό δικαίωμα των δημιουργών να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν τη δημόσια παράσταση και εκτέλεση των έργων τους με όλα τα μέσα και τρόπους, συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος της δημόσιας μετάδοσης της παράστασης ή της εκτέλεσης (βλ. τη Σύμβαση Βερολίνου 1908 και την Πράξη των Βρυξελλών 1948). Το άρθρο 11 δις περιέχει χωριστή ρύθμιση για το δικαίωμα ραδιοφωνικής και τηλεοπτικής μετάδοσης, καθώς και για το δικαίωμα δημόσιας ανακοίνωσης με megάφωνο ή με άλλο τεχνικό μέσο (βλ. Πράξη της Ρώμης 1928 και Πράξη των Βρυξελλών 1948). Το άρθρο 11 τρις αναγνωρίζει το δικαίωμα δημόσιας απαγγελίας, καθώς και το δικαίωμα δημόσιας μετάδοσης της απαγγελίας. Ειδικές ρυθμίσεις για τα κινηματογραφικά έργα προβλέπονται στα άρθρα 14 και 14 δις της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης. Για το δικαίωμα δημόσιας εκτέλεσης η Διεθνής Σύμβαση Βέρνης δεν προβλέπει κανένα περιορισμό. Ισχύει μόνο η αρχή των «ελασσόνων επιφυλάξεων/περιορισμών» (minor reservations/exceptions), που επιτρέπει στα κράτη τα οποία έχουν κυρώσει τη Διεθνή Σύμβαση Βέρνης να διατηρήσουν μία κατηγορία ήσσονος σημασίας εξαιρέσεων από το σχετικό δικαίωμα, όπως η δημόσια εκτέλεση για θρησκευτικούς ή φιλανθρωπικούς σκοπούς ή δημόσια εκτέλεση σε περίπτωση επίσημων τελετών, που προβλέπεται στην εθνική νομοθεσία (άρθρο 27 N 2121/1993) (Για την αρχή των minor reservations βλ. WIPO Guide to the Berne Convention art. 11 par. 1 σελ. 65 αρ. 11.6, Records of the Stockholm Conference 1967 - Report on the Work of the Main Committee I by S. Bergstrom art. 11 par. 1 αρ. 209). Το άρθρο 11 δις παρ. 2 αφήνει επίσης στη νομοθεσία των χωρών της Ένωσης να καθορίζουν τους όρους άσκησης σε ορισμένες περιπτώσεις (βλ. άρθρο 11 δις παρ. 1 ΔΣ Βέρνης) με την προϋπόθεση ότι δεν θίγεται το ηθικό δικαίωμα ούτε το δικαίωμα του δημιουργού να λάβει αμοιβή. Περαιτέρω, η Συμφωνία TRIPS στο άρθρο 9 παρ. 1 επιβάλλει στα μέλη του ΠΟΕ τη σαφή υποχρέωση να εφαρμόζουν τα άρθρα 1-21 της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης και κατά συνέπεια και τις ρυθμίσεις για το δικαίωμα δημόσιας εκτέλεσης (N 2290/1995 ΦΕΚ Α` 28/9.2.1995). Ανάλογη ρύθμιση προβλέπεται και στο άρθρο 1 παρ. 4 της Συνθήκης WIPO για την Πνευματική Ιδιοκτησία, ενώ αναφορά στις διατάξεις για τη δημόσια εκτέλεση γίνεται στο άρθρο 8 που αφορά το δικαίωμα παρουσίασης στο κοινό (N 3184/2003 ΦΕΚ Α` 228/26.9.2003).

Στην Ελλάδα η δημόσια εκτέλεση αντιστοιχούσε πάντοτε σε ένα βασικό τρόπο εκμετάλλευσης του έργου, που προβλεπόταν και στο προϊσχύσαν δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας. Το άρθρο 1 του Ν ΓΥΠΓ/1909 αναγνώριζε στο συγγραφέα πρωτοτύπου θεατρικού έργου, καθώς και στο μεταφραστή και διασκευαστή, το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέψει τη δημόσια παράσταση των έργων του. Το άρθρο 1 N 2387/1920 αναγνώριζε το δικαίωμα δημόσιας εκτέλεσης στους δημιουργούς των θεατρικών, μουσικών ή άλλων πνευματικών έργων, ενώ το άρθρο 9 παρ. 1 εδ.

β` N 2387/1920, όπως η παρ. 1 είχε αντικατασταθεί από το άρθρο 2 N 4301/1929, απαγόρευε ρητά τη δημόσια εκτέλεση πνευματικών έργων σε «θέατρα, κινηματογράφους, κέντρα αναψυχής, χορευτικά και διασκέδασης, εστιατόρια και ξενοδοχεία, καφενεία ή καφωδεΐα». Σημειώνεται ότι η αναφορά στα ξενοδοχεία ήταν γενική χωρίς διαχωρισμό δωματίων και κοινόχρηστων χώρων. Η παράβαση των ρυθμίσεων αυτών συνιστούσε προσβολή του δικαιώματος (άρθρο 16 N 2387/1920, βλ. Δ. Καλλινίκου, Το δικαίωμα δημόσιας εκτέλεσης πνευματικών έργων σε δωμάτια ξενοδοχείων). Ήδη, στην ισχύουσα νομοθεσία η δημόσια εκτέλεση αναγνωρίζεται ως χωριστό δικαίωμα/εξουσία από τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση και την παρουσίαση στο κοινό (βλ. άρθρο 3 παρ. 1 στοιχ. στ, ξ, και η N 2121/1993, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 παρ. 1 N 3057/2002 σε εναρμόνιση με την Οδηγία 2001/29), ενώ καθορίζεται και πότε η εκτέλεση ενός έργου είναι δημόσια (άρθρο 3 παρ. 2 N 2121/1993). Σε περίπτωση προσβολής των δικαιωμάτων αυτών, καθώς και των άλλων εξουσιών που απαρτίζουν το περιουσιακό δικαίωμα, επιβάλλονται οι αστικές και ποινικές κυρώσεις, καθώς και τα προληπτικά δικαστικά μέτρα που προβλέπονται στο νόμο (βλ. άρθρα 64,64A, 65 και 66 N 2121/1993, όπως ισχύει). Το άρθρο 3 του N 2121/1993 ορίζει στην μεν παρ. 1 ότι «1. Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα) να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν α) την εγγραφή και την άμεση ή έμμεση προσωρινή ή μόνιμη αναπαραγωγή των έργων τους με οποιοδήποτε μέσο και μορφή, εν όλω ή εν μέρει... ζ) τη μετάδοση ή αναμετάδοση των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς αγωγούς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο παραλλήλως προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων, η) την παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στα έργα αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται με οποιαδήποτε πράξη παρουσίασης στο κοινό με την έννοια της παρούσας ρύθμισης. Στην δε παρ. 2 του ίδιου άρθρου ότι «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Με την παραπάνω διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχ. η` του N 2121/1993, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 του N 3057/2002, μεταφέρθηκε στο εσωτερικό δίκαιο η Οδηγία 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22 Μαΐου 2001. Στην εικοστή τρίτη αιτιολογική σκέψη της Οδηγίας αυτής ορίζεται ότι το δικαίωμα του δημιουργού να παρουσιάζει το έργο του στο κοινό θα πρέπει να θεωρηθεί ότι καλύπτει κάθε παρουσίαση στο κοινό το οποίο δεν παρίσταται στον τόπο της παρουσίασης και θα πρέπει να καλύπτει κάθε σχετική μετάδοση ή αναμετάδοση ενός έργου στο κοινό με ενσύρματα ή ασύρματα μέσα, συμπεριλαμβανομένης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής. Στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΚ) υποβλήθηκαν από το Ισπανικό Δικαστήριο Audiencia Provincial de Barcelona, κατ` εφαρμογή του άρθρου 234 παρ. 2 της ΣυνθΕΚ, τα παρακάτω προδικαστικά ερωτήματα: 1) εάν η εγκατάσταση στα δωμάτια ενός ξενοδοχείου συσκευών τηλεοράσεως, μέσω των οποίων αναμεταδίδεται καλωδιακώς το τηλεοπτικό σήμα που λαμβάνεται μέσω δορυφόρου ή μέσω επιγείου δικτύου, συνιστά πράξη παρουσίασης στο κοινό, καλυπτόμενη από τη σκοπούμενη εναρμόνιση των εθνικών κανονιστικών ρυθμίσεων περί προστασίας των δικαιωμάτων του δημιουργού, την οποία προβλέπει το άρθρο 3 της Οδηγίας 2001/29/ ΕΚ, 2) εάν η ερμηνεία, ότι το δωμάτιο ξενοδοχείου αποτελεί αμιγώς ιδιωτικό χώρο ώστε να μη θεωρείται πλέον ως παρουσίαση στο κοινό η παρουσίαση η οποία πραγματοποιείται μέσω συσκευών τηλεοράσεως διά των οποίων αναμεταδίδεται το τηλεοπτικό σήμα το οποίο λαμβάνει προηγουμένως το ξενοδοχείο, αντιβαίνει στην προβλεπόμενη από την Οδηγία 2001/29/EK προστασία των δικαιωμάτων του δημιουργού, και 3) αν είναι δυνατόν να θεωρηθεί, για τους σκοπούς της εν λόγω προστασίας, ότι η παρουσίαση που πραγματοποιείται μέσω συσκευής τηλεοράσεως ευρισκόμενης εκτός

υπνοδωματίου ξενοδοχείου είναι δημόσια ως εκ του ότι πρόσβαση στο έργο έχει κοινό που εναλλάσσεται. Στα προδικαστικά αυτά ερωτήματα το ΔΕΚ απάντησε, με την από 7.12.2006 απόφαση του (υπόθεση C-306/2005 Sociedad General de Autores y Editores de Espana (SGAE) κατά Rafael Hoteles SA), ότι, «I) Μολονότι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά, από μόνη της, παρουσίαση υπό την έννοια της Οδηγίας 2001/29/EK, η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεοράσεως σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος, συνιστά πράξη παρουσίασης στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/EK. 2) Ο ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν κωλύει το να αποτελεί η πράξη παρουσίασης έργου που πραγματοποιείται εκεί μέσω συσκευών τηλεοράσεως πράξη παρουσιάσεως στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/EK». Επίσης, το ΔΕΚ διέλαβε στην αιτιολογία του (σκέψη 47 της άνω απόφασης) ότι, καίτοι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά από μόνη της παρουσίαση κατά την έννοια της Οδηγίας 2001/29/EK, εν τούτοις η διανομή σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεοράσεως σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού συνιστά, ασχέτως της τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος, πράξη παρουσίασης κατά την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας αυτής και περαιτέρω (σκέψη 31 της άνω απόφασης) ότι η έννοια της «παρουσιάσεως στο κοινό» πρέπει να ερμηνεύεται σε όλη την Κοινότητα αυτοτελώς και ενιαίως, αποκρούοντας την άποψη της Αυστριακής Κυβερνήσεως ότι κάθε έννομη τάξη πρέπει να ερμηνεύεται αυτοτελώς την έννοια του όρου «κοινόν», στον οποίο αυτή (η Οδηγία 2001/29/EK) παραπέμπει, χωρίς να δίδει και τον ορισμό, ενώ δέχθηκε περαιτέρω (σκέψη 40 της άνω απόφασης) ότι η παρουσίαση ενός έργου από τους τηλεοπτικούς δέκτες οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε δωμάτια ξενοδοχείου συνιστά παρουσίαση, η οποία πραγματοποιείται από οργανισμό διαφορετικό από αυτόν από τον οποίο προέρχεται και απευθύνεται προς ένα κοινό διαφορετικό από το κοινό της πρωτότυπης παρουσιάσεως του έργου, δηλαδή προς ένα νέο κοινό. Προς τούτο έλαβε υπόψη (σκέψη 41 της απόφασης) τον Οδηγό της Συμβάσεως της Βέρνης (N 100/1975) και δέχθηκε ότι ο δημιουργός, επιτρέποντας τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση του έργου του, λαμβάνει υπόψη του μόνον τους άμεσους χρήστες, ήτοι τους κατόχους συσκευών λήψεως οι οποίοι, μεμονωμένα ή στο πλαίσιο του ιδιωτικού ή οικογενειακού τους περιβάλλοντος, λαμβάνουν τις εκπομπές. Αφότου όμως η λήψη γίνεται για να μεταδοθεί σε ακροατήριο μεγαλύτερης κλίμακας και ενίοτε με κερδοσκοπικό σκοπό, ένα νέο τμήμα του κοινού αποκτά πρόσβαση στην ακρόαση ή τη θέαση του έργου. Η δε παρουσίαση της εκπομπής μέσω μεγαφώνου ή αναλόγου μέσου δεν αποτελεί απλή λήψη μόνης της εκπομπής αλλά ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο παρουσιάζεται σε νέο κοινό, με συνέπεια η δημόσια αυτή λήψη να ενεργοποιεί το αποκλειστικό δικαίωμα του δημιουργού να παράσχει τη σχετική άδεια. Περαιτέρω, το ΔΕΚ (σκέψεις 38 και 42 της άνω απόφασης) δέχθηκε ότι η πελατεία του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, η οποία εναλλάσσεται ταχέως, αποτελεί νέο κοινό και η διανομή του εκπεμπόμενου έργου στην πελατεία αυτή μέσω συσκευών τηλεοράσεως «δεν αποτελεί απλώς τεχνικό μέσο για τη βελτίωση της λήψεως του πρωτοτύπου της ζώνης καλύψεως της, αλλά αντιθέτως πραγματοποιείται στο πλαίσιο της τεχνικής διαμεσολάβησης του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, το οποίο, με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς του, παρεμβάλλεται για να δώσει πρόσβαση προς το προστατευόμενο έργο στους πελάτες του, οι οποίοι, ελλείψει της παρεμβάσεως αυτής, ευρισκόμενοι εντός του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, δεν θα μπορούσαν, κατ' αρχήν να έχουν από μόνοι τους πρόσβαση στο μεταδιδόμενο έργο». Επίσης, το ίδιο δικαστήριο (ΔΕΚ) ερμηνεύοντας το άρθρο 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/EK το οποίο μεταφέρθηκε στο εσωτερικό δίκαιο με το άρθρο 3 του Ν 2121/1993 και το άρθρο 8 της Συνθήκης του Παγκόσμιου Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΠΟΠΙ) για το δικαίωμα του δημιουργού, η οποία έχει κυρωθεί από την Ελλάδα με το Ν 3184/2003 δέχθηκε (σκέψη 50 της

άνω απόφασης) ότι ο ιδιωτικός ή δημόσιος χαρακτήρας του χώρου δεν ασκεί επιρροή και (σκέψεις 51 και 54 της άνω απόφασης) και ότι το εν λόγω δικαίωμα παρουσίασης στο κοινό θα καθίστατο άνευ περιεχομένου αν δεν περιλάμβανε και τις παρουσιάσεις οι οποίες πραγματοποιούνται σε ιδιωτικούς χώρους, απεμπλέκοντας έτσι την «εις το κοινόν παρουσίασιν» από την έννοια της κατοικίας κατά τη γνωστή στο Σύνταγμα (άρθρο 9 παρ. 1) έννοια (βλ. ΕφαΘ 3095/2009, Εφθεσ 1636/2009). Κατά το άρθρο 10 ΣυνθεΚ, υποχρεώνει όλες τις κρατικές λειτουργίες, άρα και τη δικαστική, στη λήψη γενικών ή ειδικών μέτρων, καταλλήλων να εξασφαλίσουν την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη Συνθήκη, συμπεριλαμβανομένης Βεβαίως και τη σύμφωνης με το Κοινοτικό δίκαιο ερμηνείας του εθνικού δικαίου (βλ. Arnull/Dashwood/Ross/Wyatt, *European Union Law*, 2000 σ. 71,72, Αρ. Καζάκο/Δημ. Τραυλό-Τζανετάτο, ΕΕργΔ 63,707). Εξάλλου, θα πρέπει εδώ να σημειωθεί ότι η υποχρέωση σύμφωνης με το Κοινοτικό Δίκαιο ερμηνείας (του εθνικού δικαίου), απορρέει από την αρχή της υπεροχής του [βλ. ΔΕΚ Οβςθ 80/1986, *Criminal proceeding against Kolpinghuis Nijmegen BV*(1987) ECR 3969, (1989) 2 CMLR 18, 88/1986 ΕΔΚΑ 1988, 562, *Case 14/1983, Von Colson and Kamann v Land Nordrhein Wtotefalen* (1984) ECR 1891, (1986) 2 CMLR 430, βλ. επίσης Υποθέσεις C-74/1995 και 129/1995 (1996) ECR 1-6609, (1997) 1 CMLR 300, βλ. αναλυτικά Paul Graig and Grainne de Burca, *EU Law, text, οβςβς and materials*, second ed. 1998 p. 198-200, όπου περαιτέρω παραπομπές στη νομολογία του EC] (ΔΕΚ)]. Εξάλλου, ο εθνικός νομοθέτης δεν έχει την εξουσία να παραβιάζει το κοινοτικό δίκαιο, το οποίο υπερισχύει κάθε άλλης αντίθετης διάταξης του εσωτερικού δικαίου κατ' άρθρο 28 παρ. 1 Συντ., βάσει του οποίου η Ελλάδα προσχώρησε στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες από 1.1.1981 δυνάμει της από 28.5.1979 συνθήκης προσχωρήσεως της Ελλάδος στην ΕΟΚ, που κυρώθηκε με το Ν 945/1979 (βλ. ΑΠ Ολ 23/1998 ΕλλΔνη 39,793, ΑΠ 1330/2000 ΕλλΔνη 43,387, άρθρο μελέτη Λικ. Συγγενιώτου, ΔΕΝ 56,419 επ.), ακόμη και του Συντάγματος κατά τα άρθρα 2,10 (πρώην 5) της ενοποιημένης απόδοσης της Συνθήκης περί Ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΔΕΚ 6/64 *Da Costa ENEL II*, 2, ΔΕΚ 34/73 *Frateli Variola S.p.A. Administratione del le Finanze dell Italia* 88,4, ΔΕΚ 106/77 *Administratione delle Finanze dello Stato Simmenthal* 413,7, ΔΕΚ 118/75 *L. Watson A. Bermarm* 549, 5, ΔΕΚ 40/69 *P. Bollaman Hauptdollmant Hamburg Oberelle* 586,2, ΔΕΚ 11/70 *Handelsgesesechaft Einfuhr und Vorratsstelle fur Getreide* 32, 3, βλ. αναλυτικά Paul Graig and Grainne de Burca, *EU Law, text, cases and material*, second ed. 1998 p. 255-294, όπου περαιτέρω παραπομπές στους συγγραφείς βλ. επίσης Κ. Κεραμεύς, «Σύνταγμα, Εθνικός Δικαστής και Κοινοτικό Δίκαιο» σε «Προσχώρηση και συμμετοχή της Ελλάδος στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες», Βιβλιοθήκη Διεθνούς και Ευρωπαϊκού Οικονομικού Δικαίου 9 (1987), σελ. 81, Α. Καλογερόπουλος, «Η αρχή της υπεροχής του Ευρωπαϊκού Κοινοτικού Δικαίου έναντι του δικαίου των κρατών μελών», ΤοΣ 6,6,30 & 55, Π. Δαγτόγλου «Ευρωπαϊκό κοινοτικό Δίκαιο», Ι, σελ. 79, 247, Θ. Αλαμανής, ΝοΒ 41,602 επ., Αικ. Συγγενιώτου, ό.π., σελ. 429, Μ. Σταθόπουλο, «Οικονομική ελευθερία, οικονομικό σύστημα και Σύνταγμα», ΤοΣ 7,531 επ., βλ. Π. Φάλτση, ΕλλΔνη 34,245 και επ. ΕφαΘ 6886/2004 *Nomos*, ΕφαΘ 1689/2007 ΔΕΕ 2007,812). Επισημαίνεται ότι η αρχή της υπεροχής του κοινοτικού δικαίου αφορά όλους τους κανόνες του ευρωπαϊκού δικαίου, ανεξάρτητα από το εάν αυτοί απορρέουν από το πρωτογενές ή από το παράγωγο δίκαιο. Επιπλέον, η αρχή της υπεροχής εφαρμόζεται έναντι κάθε εθνικού κανόνα: νόμου, κανονισμού, διατάγματος, διάταξης, εγκυκλίου κ.λπ. ανεξάρτητα από το εάν τα κείμενα αυτά έχουν εκδοθεί από την εκτελεστική ή νομοθετική εξουσία του κράτους μέλους. Η δικαστική εξουσία υπόκειται επίσης στην αρχή της υπεροχής και ως εκ τούτου το δίκαιο που παράγεται από τη δικαστική εξουσία, δηλαδή η νομολογία πρέπει να είναι σύμφωνο προς το δίκαιο της Ένωσης. Το ΔΕΚ ασκεί τον έλεγχο της ορθής εφαρμογής της αρχής της υπεροχής του κοινοτικού δικαίου, επιβάλλει κυρώσεις στα κράτη μέλη που δεν την τηρούν, μέσω των αποφάσεων του που εκδίδονται Βάσει των διαφόρων προσφυγών που προβλέπονται από τη Συνθήκη ΕΚ, ιδίως της προσφυγής λόγω παραβάσεως. Η τήρηση της αρχής της υπεροχής εναπόκειται επίσης στα εθνικά

δικαστήρια. Στα δικαστήρια των κρατών-μελών εναπόκειται, κατ' εφαρμογή της αρχής της συνεργασίας του άρθρου 10 ΕΚ, να διασφαλίζουν την ένδικη προστασία των δικαιωμάτων που οι πολίτες αντλούν από το κοινοτικό δίκαιο (βλ. απόφαση 13.3.2007 ΔΕΚ C-432/2005 (452931), ΕΔΚΑ 2008,45, βλ. επίσης αποφάσεις της 16ης Δεκεμβρίου 1976, 33/76, Rewe, Συλλογή τόμος 1976, σελ. 747, σκέψη 5, και 45/76, Comet, Συλλογή τόμος 1976, σελ. 765, σκέψη 12- της 9ης Μαρτίου 1978, 106/77, Simmenthal, Συλλογή τόμος 1978, σελ. 239, σκέψεις 21-22, της 19ης Ιουνίου 1990, C-213/1989, Factortame κ.λπ., Συλλογή 1990, σελ. 1-2433, σκέψη 19, καθώς και της 14ης Δεκεμβρίου 1995, C-312/1993, Peterbroeck, Συλλογή 1995, σελ. 1-4599, σκέψη 12). Εξάλλου, κατ' εφαρμογή της παρ. 2 του άρθρου 234 ΣυνθΕΚ, οσάκις ο εθνικός δικαστής διαπιστώνει ότι για την επίλυση εκκρεμότητας ενώπιον του διαφοράς είναι αναγκαία η επίλυση του ζητήματος της ερμηνείας διατάξεως του κοινοτικού δικαίου, οφείλει να εξετάσει αν το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων έχει με προγενέστερη απόφαση του αποφανθεί επί του ίδιου νομικού ζητήματος. Σε καταφατική περίπτωση οφείλει βασιζόμενος στην παρά του ΔΕΚ γενόμενη ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου να επιλύσει απευθείας την επίδικη διάφορα και μόνον αν δεν υφίσταται τέτοια απόφαση οφείλει να απευθυνθεί στο ΔΕΚ εάν κρίνει ότι τούτο είναι αναγκαίο. Σημειώνεται ότι η διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 στοιχ. η' του Ν 2121/1993 αποτελεί μεταφορά στην ημεδαπή έννομη τάξη της συγκεκριμένης Οδηγίας 2001/29/ΕΚ, δεδομένου ότι η ως άνω διάταξη της Συνθήκης ΕΚ σκοπεί στην παρεμπόδιση της δημιουργίας νομολογίας των εθνικών δικαστηρίων μη σύμφωνης προς την νομολογία του ΔΕΚ και την ενοποίηση της νομολογίας στο άνω πεδίο (βλ. ΕφαΘ 7196/2007, ΕφαΘ 3095/2009 ό.π., Εφθεσ 1636/2009 ό.π.). Περαιτέρω, κατά την διάταξη του άρθρου 65 παρ. 1 του Ν 2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος δύναται να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματος του, την άρση της προσβολής και την παράλειψη της προσβολής στο μέλλον, κατά δε την παρ. 2 του άρθρου όποιος υπαίτιως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα αλλού, υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Η αποζημίωση δεν δύναται να είναι κατώτερη του διπλάσιου της αμοιβής η οποία συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης στην οποία προέβη χωρίς την άδεια ο υπόχρεος. Ο νόμος, δηλαδή, προς προστασία του δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας, σε περίπτωση προσβολής, παρέχει στον προσβαλλόμενο, εκτός από την αγωγή αναγνώρισεως του δικαιώματος, την αγωγή άρσεως της προσβολής και της παραλείψεως στο μέλλον και αγωγή αποζημιώσεως, εφόσον συντρέχει υπαιτιότητα. Επειδή δε το ύψος της ζημίας δεν είναι ευχερές να υπολογισθεί και η απόδειξη είναι δυσχερής, ο νόμος καθορίζει ελάχιστο όριο αποζημιώσεως, προβλέποντας ότι η αποζημίωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη του διπλάσιου της αμοιβής η οποία συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμεταλλεύσεως στην οποία προέβη χωρίς την άδεια ο υπόχρεος (βλ. Κουμάντο, Πνευματική Ιδιοκτησία, 8η έκδοση, σελ. 439-443, Κοτσίρη, Δίκαιο Πνευματικής Ιδιοκτησίας, σελ. 203, Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα, σελ. 252, ΕφαΘ 3095/2009). Επομένως, σύμφωνα με τα εκτεθέντα παραπάνω, η εκκαλουμένη, η οποία δέχθηκε ότι η άσκηση των πνευματικών δικαιωμάτων υλοποιείται διά της εκ μέρους των δημιουργών ή των δικαιοδόχων μελών του χορηγήσεως μη αποκλειστικών αδειών για τη δημόσια εκτέλεση των έργων των, δηλαδή για κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, η οποία το καθιστά προσιτό σε ένα κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το εάν τα πρόσωπα βρίσκονται στον ίδιο ή διαφορετικούς χώρους και ότι στη δημόσια αυτή εκτέλεση περιλαμβάνεται και η μετάδοση των οπτικοακουστικών έργων σε δωμάτια ξενοδοχείου από συσκευές τηλεοράσεως οι οποίες είναι τοποθετημένες στους χώρους αυτούς από την ξενοδοχειακή επιχείρηση, η εκ μέρους της οποίας διάθεση των τηλεοπτικών συσκευών στους κοινόχρηστους χώρους και τα δωμάτια του ξενοδοχείου δημιουργεί τις προϋποθέσεις της δημόσιας

εκτέλεσης και καθιστά τις εν λόγω μεταδόσεις προσιτές στο νέο κοινό και συνεπώς ότι η άνω συμπεριφορά είναι παράνομη κατά τη διάταξη του άρθρου 65 παρ. 2 του Ν 2121/1993, ορθώς ερμήνευσε τις προπαρατεθείσες διατάξεις τόσο του κοινοτικού όσο του εθνικού δικαίου και ορθώς περαιτέρω εφάρμοσε αυτές, στηρίζοντας το σκεπτικό της απόφασης του ως προς την ερμηνεία της προαναφερθείσας διάταξης του κοινοτικού δικαίου στην απόφαση C-306/2005 του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που έχει επί του ιδίου νομικού ζητήματος αποφανθεί (βλ. σχετικά και ΕφΑΘ 7196/2007, Δημοσίευση, ΕφΑΘ 3095/2009 ό.π.). Επομένως, οι πρώτος και δεύτερος λόγος της έφεσης με τους οποίους υποστηρίζονται τα αντίθετα πρέπει να απορριφθούν.

Με τον έκτο λόγο της εφέσεως πλήττεται επίσης η εκκαλουμένη απόφαση γιατί δήθεν εσφαλμένα απέρριψε τον πρωτοδίκως ισχυρισμό ότι ο εφεσίβλητος εισπράττει από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς αμοιβή για την προβολή των έργων αυτών σε εκτέλεση συμβάσεων τις οποίες έχει μετ' αυτών καταρτίσει, αμοιβή η οποία «στην πραγματικότητα» εισπράττεται από την εκκαλούσα γιατί α) η αμοιβή η οποία καταβάλλεται στον εφεσίβλητο από τους κρατικούς τηλεοπτικούς σταθμούς προέρχεται από χρήματα τα οποία εισπράττονται και από αυτήν λόγω εισφοράς αυτής συνεισπραττομένης μετά του λογαριασμού καταναλώσεως ηλεκτρικού ρεύματος, β) η αμοιβή η οποία καταβάλλεται από τους ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς προέρχεται από έξοδα διαφημίσεων οι οποίες προέρχονται από έσοδα από διαφημίσεις, που προβάλλονται δωρεάν στους πελάτες των ξενοδοχείων της, και γ) τα έσοδα των συνδρομητικών σταθμών προέρχονται από τους συνδρομητές τους και από την προς αυτούς συνδρομή τους πληρώνεται ο εφεσίβλητος. Ο ισχυρισμός αυτός, τείνοντας να θεμελιωθεί ως ένσταση εκ της διατάξεως του άρθρου 416 ΑΚ περί αποσβέσεως της ενοχής διά καταβολής, δεν ευρίσκει έρεισμα σε κάποια διάταξη νόμου, γιατί η ενοχή αποσβέννεται με καταβολή του οφειλέτη ή τρίτου ενεργούντος για λογαριασμόν του οφειλέτη ή τρίτου ενεργούντος ιδίω ονόματι αλλ' ενεργούντος με σκοπό αποσβέσεως της οφειλής του οφειλέτη (άρθρο 317 ΑΚ) και δεν αποσβέννεται η οφειλή οσάκις έτερος οφειλέτης καταβάλλων ιδίαν αυτού οφειλή στον δανειστή εξοφλεί με χρηματικούς πόρους προερχομένους από τον ενιστάμενο οφειλέτη (βλ. ΕφΑΘ 7196/2007 ό.π.).

Στη προκειμένη περίπτωση [...] αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο ενάγων, που είναι αστικός μη κερδοσκοπικός συνεταιρισμός φέρει την επωνυμία «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης Δημιουργών Θεατρικών και Οπτικοακουστικών Έργων» και εδρεύει στην Αθήνα, είναι νομίμως συνεστημένος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, κατά την έννοια του άρθρου 54 του Ν 2121/1993, με αποκλειστικό σκοπό, όπως αυτός ορίζεται στο άρθρο 2 του καταστατικού του, τη διαχείριση και προστασία των περιουσιακών πνευματικών δικαιωμάτων επί των έργων των μελών του, δηλαδή των θεατρικών συγγραφέων, των σκηνοθετών οπτικοακουστικών έργων, των σεναριογράφων, των μεταφραστών και των διασκευαστών θεατρικών έργων, των σκηνοθετών θεάτρου και ραδιοφώνου και των δημιουργών πρωτότυπων μουσικών συνθέσεων και στίχων για το θέατρο. Ο ενάγων συστήθηκε με την υπ' αριθμ. 6/28.2.1994 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών, η δε λειτουργία του εγκρίθηκε κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 54 του Ν 2121/1993 αρχικά με την υπ' αριθμ. πρωτοκόλλου ΥΠΠΟ/ΓΡΑΜΜΑΤΑ/Α/Φ/15/26127/30.5.1994 Απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, την οποία αντικατέστησε η υπ' αριθμ. 11081/5.12.1997 Απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκε στο υπ' αριθμ. 1164/30.12.1997 ΦΕΚ (τεύχος Β). Στα πλαίσια της πραγματοποιήσεως του άνω σκοπού του, η πλειονότητα των δημιουργών των ανωτέρω κατηγοριών στους οποίους περιλαμβάνονται και οι σεναριογράφοι και σκηνοθέτες των κινηματογραφικών ταινιών ως και οι κληρονόμοι αυτών, που είναι μέλη του, έχουν μεταβιβάσει σε αυτόν με έγγραφες συμβάσεις τριετούς διάρκειας, οι οποίες ανανεώνονται κατά τη λήξη τους για ισόχρονο διάστημα, εφόσον δεν καταγγέλλονται από τους δικαιούχους έξι μήνες προ της λήξεως της τριετίας, τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας επί όλων ανεξαιρέτως των έργων, τα

οποία έχουν ή θα δημιουργήσουν στο μέλλον ή των έργων τα οποία έχουν κληρονομήσει, μεταξύ δε αυτών και το δικαίωμα δημόσιας εκτέλεσης των έργων τους, με οποιαδήποτε μορφή και σε οποιοδήποτε χώρο, όπως το δικαίωμα αυτό προβλέπεται από το άρθρο 3 παρ. 1 του Ν 2121/1993, το οποίο τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 παρ. 1 του Ν 3057/2002. Με βάση τις ως άνω συμβάσεις και κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 55 παρ. 1 του Ν 2121/1993, ο ενάγων δικαιούται, επιπλέον, να καταρτίζει συμφωνίες με τους χρήστες περί των όρων εκμεταλλεύσεως των έργων, των οποίων δημιουργοί ή δικαιοδόχοι, καθώς και για την οφειλομένη αμοιβή (στοιχ. α) και να προβαίνει σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των τελευταίων (στοιχ. ε). Με την ιδιότητα του, ως οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, έχει την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτόν οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, μπορεί δε να ενεργεί πάντοτε δικαστικώς ή εξωδίκως, ιδίω ονόματι, είτε η αρμοδιότητα αυτού στηρίζεται σε μεταβίβαση της εξουσίας, είτε στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα και πάντως νομιμοποιείται στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων των δημιουργών, που έχουν μεταβιβαστεί σε αυτόν ή τα οποία καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα και, στην προκειμένη περίπτωση στην άσκηση της ένδικης αγωγής, απορριπτόμενων όσων περί του αντιθέτου υποστηρίζει η εναγομένη ως αβασίμων.

Η άσκηση των πνευματικών δικαιωμάτων τα οποία έχουν μεταβιβασθεί κατά τα ανωτέρω σε αυτόν (ενάγοντα), υλοποιείται με την εκ μέρους του χορήγηση ή μη αποκλειστικών αδειών για τη δημόσια εκτέλεση των έργων των δημιουργών ή δικαιοδόχων μελών του, δηλαδή για «κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου που το κάνει προσιτό σε ένα κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξάρτητα από το εάν τα πρόσωπα βρίσκονται στον ίδιο ή διαφορετικούς χώρους». Στη δημόσια αυτή εκτέλεση περιλαμβάνεται και η μετάδοση οπτικοακουστικών έργων των μελών του ενάγοντος σε δωμάτια ξενοδοχείου από συσκευές τηλεόρασης οι οποίες είναι τοποθετημένες στους χώρους αυτούς από τη ξενοδοχειακή επιχείρηση, η εκ μέρους της οποίας διάθεση των τηλεοπτικών συσκευών στους κοινόχρηστους χώρους και τα δωμάτια του ξενοδοχείου δημιουργεί τις προϋποθέσεις της δημόσιας εκτέλεσης και καθιστά τις εν λόγω μεταδόσεις προσιτές σε ένα κοινό, υπό την προεκτεθείσα έννοια. Η εναγομένη έχει στην ιδιοκτησία της, από την 4.10.2004, οπότε και απορρόφησε την εταιρία, με την επωνυμία «... ΑΕ», το ξενοδοχείο..., κατηγορίας λουξ, με αριθμό λειτουργίας δωματίων, κατά τα έτη 2003-2004, ανερχόμενο σε 152. Στα ως άνω δωμάτια του ξενοδοχείου είναι εγκατεστημένες συσκευές τηλεοράσεως και έτσι παρέχεται στους πελάτες του ξενοδοχείου η δυνατότητα να παρακολουθούν τα τηλεοπτικά προγράμματα όλων των τηλεοπτικών σταθμών της χώρας. Οι δέκτες τηλεοράσεως, που έχουν εγκατασταθεί από την εναγομένη σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της, συνδέονται με ένα δικό της κεντρικό διανεμητικό δέκτη (κεντρική κεραία), που λαμβάνει τα τηλεοπτικά προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών, τα οποία μεταδίδονται στην ελληνική επικράτεια. Η εναγομένη στα πλαίσια της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και για την επίτευξη των εμπορικών της σκοπών και πορισμού οικονομικού οφέλους, κατέστησε προσιτά τα επίδικα τηλεοπτικά προγράμματα στους πελάτες της, οι οποίοι και συγκροτούν, σύμφωνα με όσα διαλαμβάνονται στη μείζονα σκέψη της παρούσας, την έννοια του «κοινού», διαμορφώνοντας τις κατάλληλες προς τούτο συνθήκες με τις ως άνω πράξεις της. Δηλαδή, προέβη στην εγκατάσταση κεντρικού διανεμητικού δέκτη, κατάλληλου και ικανού να λαμβάνει όλα τα προγράμματα των τηλεοπτικών σταθμών πανελληνίας εμβέλειας, τοποθέτησε τις σωληνώσεις εγκαταστάσεως για διοχέτευση των λαμβανομένων από την κεντρική κεραία τηλεοπτικών σημάτων σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της και τοποθέτησε στα δωμάτια συσκευές τηλεοράσεως για τη λήψη από τους πελάτες της των τηλεοπτικών σημάτων. Ενόψει αυτών, μέσω της συσκευής τηλεόρασης, καθίσταται δυνατή η

πρόσβαση των πελατών της σε μεταδιδόμενα προστατευόμενα έργα των μελών του ενάγοντος και, ειδικότερα των σεναριογράφων και σκηνοθετών. Είναι προφανές ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν πρόκειται για απλή λήψη τηλεοπτικής εκπομπής και δη για χρήση της τηλεοπτικής μεταδόσεως, για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, αλλά για μία άλλη, ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το τηλεοπτικώς εκπεμπόμενο έργο γίνεται άμεσα προσιτό και αντιληπτό από άλλο κοινό, ενώ ο ενάγων, κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων με τους τηλεοπτικούς σταθμούς για καταβολή της εύλογης αμοιβής, δεν είχαν αποβλέψει σε αυτό. Έτσι, η εναγομένη, χρήστης τηλεοπτικής μεταδόσεως, παρουσίασε αυτή χωρίς δικαίωμα σε κοινό άλλο από το προοριζόμενο για εκμετάλλευση και επίτευξη των προαναφερομένων επιχειρηματικών της σκοπών. Η πράξη της αυτή αποτελεί χρήση των έργων διαφορετική από την αρχικώς προβλεπόμενη, δηλαδή από εκείνη για την οποία προορίζονταν η τηλεοπτική μετάδοση τους και αναμφισβήτητα θεωρείται «δημόσια παρουσίαση» των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τον ενάγοντα έργων, κατά τα εκτεθέντα παραπάνω και σύμφωνα με την αναφερόμενη στη μείζονα σκέψη έννοια του άρθρου 3 παρ. 2 του Ν 2121/1993. Ενδεικτικά, δόθηκε η δυνατότητα πρόσβασης, χωρίς να ληφθεί σχετική άδεια από τον ενάγοντα: α) κατά την 16.2.2003, ώρα 21:03, στη κινηματογραφική ταινία [...] Όμως ενώ για την ως άνω δημόσια εκτέλεση των συγκεκριμένων οπτικοακουστικών έργων η εναγομένη θα πρέπει να είχε λάβει προηγουμένως άδεια έγγραφη κατά το άρθρο 14 του Ν 2121/1993, από τον ενάγοντα και να καταβάλει σε αυτόν το, κατά το άρθρο 56 παρ. 3 του ίδιου νόμου, προβλεπόμενο οικονομικό αντάλλαγμα, από πρόθεση των οργάνων της δεν συμμορφώθηκε προς την υποχρέωση της αυτή. Κατ' ακολουθία των προεκτεθέντων και σύμφωνα με το άρθρο 65 παρ. 2 του Ν 2121/1993, η εναγομένη υποχρεούται να καταβάλει στον ενάγοντα αποζημίωση η οποία συνήθως καταβάλλεται για το είδος της εκμεταλλεύσεως την οποία αυτή πραγματοποιήσει χωρίς την άδεια του ενάγοντος.

Κατά το αμοιβολόγιο, το οποίο ο ενάγων, κατά το άρθρο 56 παρ. 3 εδ. ε του Ν 2121/1993, έχει καταρτίσει και γνωστοποιήσει στο κοινό με δημοσιεύσεις αυτού κατά την 5.12.2001 στην οικονομική εφημερίδα «.....», κατά την 6.12.2001 στην εφημερίδα θεσσαλονίκης «.....» και κατά την 7.12.2001 στην εφημερίδα της Λάρισας «.....», η απαιτούμενη ετήσια αμοιβή ανά δωμάτιο με συσκευή τηλεοράσεως, προκειμένου για τα ξενοδοχεία κατηγορίας Lux, όπως της εναγομένης, ανέρχεται στο ποσό των 7.300 δρχ. ή 21,42 Ευρώ. Κατά συνέπεια, η αμοιβή, την οποία η εναγομένη όφειλε να καταβάλει στον ενάγοντα για τη χορήγηση της προβλεπόμενης στη διάταξη του άρθρου 14 του Ν 2121/1993 άδειας για τη δημόσια εκτέλεση των άνω έργων στα δωμάτια του προαναφερθέντος ξενοδοχείου της ανέρχεται για καθένα από τα έτη 2003 και 2004 στο ποσό ίσων 3.255,84 Ευρώ (152 δωμάτια χ 21,42 ευρώ) και συνολικά στο ποσό των (3.255,84 χ 2=) 6.511,68 ευρώ για τα δύο (2) παραπάνω έτη. Η αμοιβή αυτή είναι, κατά την κρίση του Δικαστηρίου αυτού, εύλογη, ανταποκρινόμενη στην ωφέλεια, την οποία αποκομίζει η εναγομένη και ως εκ τούτου είναι και η συνήθης η οποία καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης την οποία η εναγομένη διενήργησε χωρίς άδεια (βλ. σχετ. ΕφΑΘ 7196/2007 ό.π.). Συνεπώς, η αποζημίωση την οποία δικαιούται ο ενάγων από την ως άνω παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της εναγομένης ανέρχεται σύμφωνα με το άρθρο 65 παρ. 2 του Ν 2121/1993 στο συνολικό ποσό των (6.511,68 χ 2 =) 13.023,36 ευρώ. Ενόψει αυτών, το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που κρίνοντας ότι η εναγομένη-εκκαλούσα στα πλαίσια της επιχειρηματικής δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών της στόχων και του οικονομικού της οφέλους κατέστησε προσιτά τηλεοπτικά τα αναφερόμενα στην αγωγή προγράμματα, στα οποία συμμετέχουν μέλη του ενάγοντος, στους πελάτες, οι οποίοι και συγκροτούν «το κοινό», χωρίς προηγούμενη λήψη άδειας για να προβεί στη δημόσια εκτέλεση των έργων αυτών και δέχθηκε και ως βάσιμη κατ' ουσίαν την ένδικη αγωγή, υποχρεώνοντας την

εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα ως αποζημίωση το ως άνω ποσό των 13.023,36 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επόμενη της επιδόσεως της αγωγής μέχρι την εξόφληση, δεν έσφαλε περί την εκτίμηση των αποδείξεων και συνεπώς τα όσα υποστηρίζονται με την ένδικη έφεση είναι αβάσιμα.

Το αίτημα της εκκαλούσας-εναγομένης να αναβληθεί η συζήτηση της ένδικης υποθέσεως μέχρι εκδόσεως αποφάσεως του ΔΕΚ επί προδικαστικού ερωτήματος που τέθηκε σε αυτό από τον Άρειο Πάγο δυνάμει της υπ` αριθμ. 161/2009 αποφάσεως του, σε σχέση με το κρίσιμο ζήτημα αν αποτελεί παρουσίαση στο κοινό η μετάδοση έργων σε δωμάτια ξενοδοχείων μέσω συσκευών τηλεόρασης, πρέπει να απορριφθεί δεδομένου ότι στο ερώτημα αυτό έχει ήδη απαντήσει το ΔΕΚ στην ως άνω αναφερόμενη υπόθεση με την από 7.12.2006 απόφαση του (Βλ. παραπάνω, υπόθεση C-306/2005 Sociedad General de Autores y Editores de Espana (SGAE) κατά Rafael Hoteles SA). Το ζήτημα, που κρίνεται στην παρούσα υπόθεση και αναπτύχθηκε αναλυτικά παραπάνω, ερμηνεύθηκε ορθά από το ΔΕΚ και ως εκ τούτου, κατά τα εκτεθέντα παραπάνω, το παρόν εθνικό δικαστήριο δεσμεύεται να ακολουθήσει την νομική άποψη που έχει νομολογηθεί από το ως άνω Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Σημειώνεται πάντως ότι ενόψει του ως άνω ερωτήματος του Αρείου Πάγου στο ΔΕΚ, τόσο η Ευρωπαϊκή Επιτροπή όσο και η γαλλική κυβέρνηση και η πολωνική κυβέρνηση έχουν υποβάλει αιτιολογημένες παρατηρήσεις στο ΔΕΚ στις οποίες διαλαμβάνονται οι απόψεις τους σε σχέση με το ως άνω ζήτημα αν αποτελεί παρουσίαση στο κοινό η μετάδοση έργων σε δωμάτια ξενοδοχείων μέσω συσκευών τηλεόρασης. Ειδικότερα, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή υπέβαλε την πρόταση «ότι συνιστούν παρουσίαση του έργου στο κοινό κατά την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ η τοποθέτηση από τον ξενοδόχο στα δωμάτια συσκευών τηλεοράσεως και η σύνδεση τους με την εγκατεστημένη στο ξενοδοχείο κεντρικής κεραίας και η εν προκειμένω διανομή σήματος, μέσω συσκευών τηλεόρασης στους πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του ξενοδοχείου, με σχετική τεχνική παρέμβαση του ξενοδοχείου. Επίσης, η γαλλική κυβέρνηση υπέβαλε την πρόταση «ότι η τοποθέτηση στα δωμάτια ξενοδοχείου συσκευών τηλεοράσεως και η σύνδεση τους με την εγκατεστημένη στο ξενοδοχείο κεντρική κεραία, χωρίς καμία άλλη ενέργεια ή μεσολάβηση ή παρέμβαση του ξενοδόχου, συνιστούν παρουσίαση του έργου στο κοινό... Πράγματι, στην περίπτωση αυτή υπάρχει διανομή σήματος στους πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του ξενοδοχείου μέσω συσκευών τηλεοράσεως που έχουν τοποθετηθεί εκεί, με παρέμβαση του ξενοδόχου», ενώ τέλος η πολωνική κυβέρνηση υπέβαλε την πρόταση «ότι η τοποθέτηση από τον ξενοδόχο στα δωμάτια του ξενοδοχείου συσκευών τηλεοράσεως και η σύνδεση τους με την εγκατεστημένη στο ξενοδοχείο κεντρική κεραία συνιστά πράξη ή μεσολάβηση που αρκεί για να στοιχειοθετήσει παρουσίαση του έργου στο κοινό κατά την έννοια του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ.») Βλ. τις από 24.7.2009 έγγραφες παρατηρήσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, τις από 28.7.2009 έγγραφες παρατηρήσεις της γαλλικής Κυβέρνησης και τις από 21.7.2009 έγγραφες παρατηρήσεις της Πολωνικής Κυβέρνησης, τις οποίες νόμιμα προσκομίζει σε μετάφραση και επικαλείται ο εφεσίβλητος-ενάγων. [...]

(Απορρίπτει την έφεση.)